HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

והא קתני א] אם אחרים מביא לידי פיגול הוא עצמו לא כ״ש הא נמי איסורא דמייתי לידי פיגול אמר ליה רבינא לרב אשי והאמר אילפא א) מחלוקת בשתי עבודות כגון דאמר הריני שוחט סימן ראשון חוץ לזמנו וסימן שני חוץ למקומו אבל בעבודה אחת דכולי עלמא ב) עירובי מחשבות הואי ה״נ לכי זריק תיגלי מילתא ג] אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות ד] אי הכי גבי תודה ג) נמי עד ה] דזריק ו] מאי קדש ליפסל דבעי שריפה לימא מסייע ליה הפיגול לעולם מועלין בו לאו אע״ג דאיזריק דם ומסייע ליה לא דלא זרק הדם אי דלא זרק הדם מאי למימרא אלא לעולם דזריק וכי תניא ההיא בעולה אי בעולה פשיטא דגבוה היא כולה

ועוד

והא. עלה דההיא דקומץ פיגול קתני אם אחרים מביא לידי פיגול כלומר השיריים במחשבה דקמילה לחודה הוא עצמו הקומץ לא כ״ש ואמרינן התם במסכת זבחים [מג.] מאי קאמר ה״ק ג)אם (א) (אינו) חשוב ז] בהאי פגול דפגל בקומץ לחוד כפגול גמור ח] דכיון ד) דהעלהו למזבח דפקע ה) פגולו ממנו כשאר פיגולים היאך מביא אחרים השיריים לידי מעילה ו) אלא ודאי פקע פגולו ממנו ומביא השיריים לידי מעילה ז). אלמא דמחשבה דקומץ לחוד הוי פיגול גמור וה״ה במחשבה דשחיטה לחודה וקתני דקדש הלחם דמביא לידי מעילה וקשיא לרב גידל: **אמר ט] רב גידל הא נמי דקתני אם אחרים מביא לידי פיגול ה״ק איסורא דמייתא כו׳.** דלא אמר דבקמילה לחוד הוי פגול אלא י] ה״נ דפגל בקמילה ופגל נמי בהקטרה כדאמרינן לעיל ח): **האמר אילפא.** בפרק כל הזבחים (זבחים כט:): **מחלוקת יא] וכו׳.** דקאמר רבי יהודה במתני׳ אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן (פיגול) ט)[פסול] ואין חייבין עליו כרת דעיקר פיגול דחייבין עליו כרת הוי במחשבת אכילה חוץ לזמנו וחכ״א זה וזה ט)[פסול] ואין חייבין עליו כרת ואמר אילפא מחלוקת יב] וכו׳ דר׳ יהודה סבר אם מחשבת הזמן וכו׳ ורבנן סברי להכי אין בו כרת דעירוב מחשבות הוי חוץ לזמנו וחוץ למקומו בזבח אחד ולהכי אפילו בשתי עבודות פסול ואין בו כרת הואיל ולא הויא כולה במחשבת חוץ לזמנו. ולהכי קרי לשני סימנין ב׳ עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף וכי שחט סימן אחד עבד פלגא דשחיטה: **אבל בעבודה אחת.** כגון בסימן אחד שחישב בחציו חוץ לזמנו וחציו חוץ למקומו: **דברי הכל עירוב מחשבות הוי.** ואין בו כרת אבל פסול הוי. ומ״מ אשכחן לר׳ יהודה דאם מחשבת הזמן קדמה בשחיטה לחודה הוי פיגול וא״כ לרבנן אם לא חישב בה אלא חוץ לזמנו לחודה בשחיטה הוי פיגול וחייבין עליו כרת אלמא דבמחשבת שחיטה לחודה פיגול הוי וקתני (ב) י) קדש הלחם דפיגול מייתי קדשים קלים לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר לך רב גידל ה״נ לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה פיגול אלא לכי זריק תיגלי מילתא אי בעבודה אחת עירב המחשבות אי בשתי עבודות דאי חשיב בשתי עבודות לכי זרק הדם במחשבת פיגול הוי פיגול לרבי יהודה כדאית ליה ולרבנן כדאית להו ואי בעבודה אחת דברי הכל לא הוי פיגול אבל מ״מ לעולם לא מיקבע בפיגול עד דזריק והתם ה״ט דקדש הלחם דשתק בזריקה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה אבל אם פיגל בזריקה נמי לא מייתי קדשים קלים לידי מעילה כדרב גידל: כ) **אי הכי.** תיקשי ליה ל) נמי דקאמר דעד דזריק לא הוי פיגול דלטעמיה גבי תודה נמי לא הוי פיגול עד דזריק אם כן קשיא ליה הא מ) מאי קדש הלחם דקאמר לאו לחיוביה במעילה אע״ג דהשתא הוי פיגול גמור דפגל בזריקה אלמא זריקת פיגול מביאה לידי מעילה בקדשים קלים: **לא מאי קדש הלחם ליפסל.** קדש דבעי שריפה דלא הוו כחולין אבל לא למעילה וכדרב גידל: **לימא מסייעא ליה.** לרב גידל: **הפיגול לעולם מועלין בו לאו אע״ג דאיזריק דם.** לשם פיגול והיינו כרב גידל דאמר אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים: **לא.** כי קתני לעולם מועלין בו דלא זריק קא מיירי ולא מסייע ליה: **אי דלא זרק.** לשם פיגול פשיטא דמועלין בו יג]: **אלא לעולם בדזרק קא מיירי.** ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי תניא דלעולם מועלין בו אפילו לאחר זריקה בעולה הואיל ולגבוה היא דאין בה היתר לכהנים ולא מיירי בחטאת י) ואשם יד]: לעולם בחטאת ואשם מיירי דאי בעולה פשיטא מאי למימרא טו]:

ועוד

עצמו לא כ״ש סיומא טז] מילתא דלעיל הוא ליתן טעם למה פקעה פיגול ובפ׳ ב״ש בזבחים (דף מג.) הוא ופריך התם מאי קאמר ומשני הכי קאמר אם אינו יז] מקבל בפנים היאך יביא אחרים לידי פיגול כלומר ס)ע״כ יח] קבע פיגול דאם הוא פיגול כשמעלהו ע״ג המזבח אם כן עפרא בעלמא הוי יט] ע) ולא קרבן וא״כ היאך מביא השיריים לידי פיגול הא בעינן כהרצאת כשר אלמא משמע שחל הפיגול משעת קמילה והוא הדין בזבח שחל משעת שחיטה דאי ס״ד דאינו חל עד שעת זריקה וכן במנחות עד שעת הקטרה אם כן היכי מוכיח עולא דעפרא בעלמא הוא אם לא פקע הפיגול דילמא לעולם לא פקע ומ״מ לא הוי עפרא בעלמא שהרי אין הפיגול חל עד שעת זריקה וכן במנחה בשעת הקטרת קומץ שאז הוא מתיר השיריים והשתא חלו תרוייהו אהדדי היתר שיריים ופיגול ומשני הא נמי איסורא דמייתי לידי פיגול כלומר לעולם אין הפיגול חל עד שעת זריקה ומכל מקום מוכיח עולא שפיר שפקע פיגולו דכיון דאיסורא דמייתי לידי פיגול מתחילה משעת קמילה שהיא כנגד שחיטה אי לאו דפקע פיגול הוה לן לאחשוביה עפרא והוי לא קרבו מתיריו:

והא אמר אילפא מחלוקת בשתי עבודות כו׳. בסוף פ״ב דזבחים (דף כט:) היא גבי הא דתנן א״ר יהודה אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת כ] ואם לאו פסול וחכ״א אחד זה ואחד זה פסול ואמר אילפא מחלוקת בשתי עבודות כגון דאמר סימן ראשון חוץ לזמנו וסימן שני חוץ למקומו ופליגי ר׳ יהודה ורבנן כא] במפגל בחצי מתיר דרבי יהודה אית ליה מפגלא ורבנן לית להו מפגלא אבל בעבודה אחת ד״ה עירוב מחשבות הוי ואין כאן פיגול אלמא כב]פ) שעת הפיגול משעת שחיטה דאי ס״ד דאינו חל עד זריקה אם כן בשתי עבודות נמי ליהוי עירוב מחשבות שהרי אין הפיגול בסימן ראשון עד שעת זריקה והרי לך מחשבת המקום קדמה ומשני לכי זריק איגלאי מילתא כו׳ כלומר כג] אמרינן בשעת זריקה איגלאי מילתא למפרע שחל הפיגול משעת סימן ראשון הלכך מחשבת הזמן קדמה אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות כלומר בכל ענין דמיירי משנתינו אי כדמפרש לה ר׳ יוחנן בעבודה אחת אי בשתי עבודות כדמפרש לה אילפא: **אי הכי גבי תודה נמי.** כלומר נימא נמי דלכי זריק איגלאי מילתא למפרע שהפיגול חל משעת שחיטה וא״כ כד] אמאי אין זריקת פיגול מביאה לידי מעילה כי היכי דאמרינן דקדש הלחם:

צ) **אלא** מאי קדש הלחם לאו לחיוביה במעילה. אינו ר״ל לענין מעילה דלחם דהא פירשתי לעיל דלא שייך ביה מעילה אלא ה״ק לא תימא כדשנינן לעיל בזריקה אלא דקדש הלחם ליפסל בטבול יום ומחוסר כפורים ובלינה בשחיטת פיגול מכל מקום לא מהניא זריקת ק)(פיגול) לאחיוביה במעילה בקדשים קלים: **לימא** מסייע ליה הפיגול לעולם מועלין בו לאו ר) אע״ג דזריק. כלומר אלמא כיון דפיגל אין הזריקה מוציאתו מידי מעילה ומיירי בקדשי קדשים והוי סיוע לרב גידל: **אי לא** זריק מאי למימרא פשיטא דמועלין. וא״ת דילמא הא קמ״ל דלא אמרינן כמאן דחנקינהו דמי ולא קרינן בהו קדשי ה׳ י״ל דהכי קאמר מאי למימרא ואמאי קתני לעולם ליתני הפיגול מועלין בו ותו לא כה]: **אי בעולה מאי למימרא** פשיטא. דמועלין דאפילו לא היתה נפגלת מועלין בו עד שתצא לבית הדשן ש) כדאמר לקמן (דף ט.) ועוד תניא כו׳ אלא אי אמרת בעולה צריכא למימר כלומר פשיטא דלא מהניא זריקה [להוציא] מידי מעילה אפילו לא נן דמה אלא ודאי מיירי בחטאת דאף על גב דכי לא נן דמה זריקה מוציאתה מידי מעילה מ״מ כי נן דמה דאז נעשית הזריקה בפסול לא מהניא הזריקה לאפוקי מידי מעילה וסלקא כו] דעתך השתא דהוא הדין לזריקת פיגול סיפא ודאי מסייע ליה דודאי בחטאת מיירי ואפילו הכי קאמר דלא תהניא זריקה הנעשית בפסול להוציא מידי מעילה רישא מאי כלומר נימא הואיל וסיפא בחטאת רישא נמי בחטאת ת) והשתא הוי סייעתא כז] להדי׳ דרישא היינו זריקת פיגול סיפא ודאי מסייע ליה כלומר וכי ודאי כח] הוא סיפא מסייע ליה דילמא שאני זריקה דלאחר לינה מזריקה דלאחר פיגול וקאמר מאי שנא ומשני הלנה דעביד בידים כו׳ לאו דוקא כט] תני ביה בידים אלא שע״י חסרון מעשה הוא לא מהניא זריקה לאפוקי מידי מעילה כו׳ ואם תאמר מה בכך אי לא מסייע סיפא מ״מ רישא מסייע ליה דהא על כרחך מיירי בחטאת ולאחר זריקה דאי בעולה מאי למימרא ואומר הרב רבינו פרץ דרישא ודאי יש לדחות דלא מסייע ליה ל] א) דלעיל מיירי

בחטאת

מסורת הש״ס

א) זבחים כט:, ב) נ״א נימא, ג) אם אתה חושב נ״ק, ד) ולא אמרינן דכיון כו׳ נ״ק, ה) נ״א דלא מפקא, ו) [פיגול רש״ש], ז) [פיגול רש״ש], ח) [ג: ד״ה א״ל], ט) נ״ק, י) [לעיל ג:], כ) א״ה דלטעמיה דקאמר דעד דזריק לא הוי פיגול תיקשי ליה גבי תודה נמי כו׳ נ״ק, ל) נ״א נימא דעד, מ) דמאי קדש הלחם דקאמר מאי לאו כו׳. נ״ק, נ) נ״ל ואשם ופריך דע״כ בחטאת ואשם מיירי כו׳ והד״א. נ״ק, ס) ע״כ פקע פיגול נ״ק, ע) ולא קרבו מתיריו וא״כ נ״ק, פ) נ״ל שחל נ״ק, צ) כך היה הגי׳ לפני תוס׳ נ״ק, ק) הנ״ק מקיים הגי׳ ושכ״ל, ר) אע״ג דאיזרק דם כלומר כו׳ נ״ק, ש) גי׳ נ״ק כדאמר לקמן הס״ד אח״כ ד״ה ועוד תניא כו׳, ת) והשתא הוי סייעתא מ״מ להדי׳ דרישא דהיינו זריקת פיגול ופריך סיפא ודאי כו׳. נ״ק, א) דלעולם בחטאת ואיזרוק וקמ״ל כו׳. נ״ק,

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה והא עלה וכו׳ אינו חשוב האי פיגול וכו׳ כשאר פיגולים אינו מביא וכו׳ וקשיא לרב גידל ומשני אמר לך רב גידל כצ״ל והד״א: (ב) ד״ה דברי הכל וכו׳ וקתני לעיל קדש הלחם:

רבינו גרשום

נמי בזריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוה פיגול גמור והא דאמר רב גידל דאינו מביא לידי מעילה דפיגל נמי בזריקה: והא. קתני עלה דההיא דקומץ פיגול אם אחרים מביא לידי פיגול השירים במחשבה דקמיצה לחודה: הוא עצמו. הקומץ עצמו לא כ״ש ואמרינן התם בזבחים מאי קאמר הכי קאמר אם אינו מתקבל כלומר אם אינו חשוב האי פיגול דקומץ לחוד כפיגול גמור דכיון שהעלו למזבח פקע פיגולו היאך מביא אחרים לידי מעילה השירים. אלמא דבמחשבה דקומץ לחוד הוי פיגול גמור. וה״ה במחשבה דשחיטה לחודה וקתני קדש הלחם דמביאו לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר לך רב גידל. הא נמי אם אחרים מביא לידי פיגול. לא אמר דבקמיצה לחודה אלא הא נמי פיגול דקמיצה הוי התחלת פיגול אבל לא הוי פיגול עד דפגיל בכולהו עבודות: והאמר אילפא. בפרק כל הזבחים תניינא: מחלוקת דרבי יהודה וחכמים בשתי עבודות. ואוקמינן התם כגון שאמר הריני שוחט סימן ראשון לאוכלו חוץ לזמנו וסימן שני חוץ למקומו דר׳ יהודה סבר אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת. וחכ״א זה וזה פסול ואין בו כרת קסברי רבנן דעירוב מחשבת חוץ לזמן וחוץ למקום בזבח אחד אפילו בב׳ עבודות פסול ואין בו כרת: אבל בעבודה אחת. שחציה חישב בה חוץ לזמנה וחציה חוץ למקומה: דברי הכל עירוב מחשבות. הוי ופסול ולטעמא דאילפא דקרי לשני סימנין ב׳ עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כי שחט סימן אחד עבד פלגי שחיטה מ״מ מיהא לטעמא דרבי יהודה אם מחשבת הזמן קדמה בשחיטה הוי פיגול. אלמא דבמחשבת שחיטה לחודה הוי פיגול. וקשיא לרב גידל אמאי קדש לחם: אמר רב גידל. הכא נמי לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה פיגל אלא בכולהו ולכי זריק תיגלי מילתא למפרע אי בעבודה אחת עירב המחשבות או בב׳ עבודות אבל לעולם לא הוה פיגול גמור עד דזריק כדרב גידל: אי הכי. תקשי ליה נמי הא דאמרת עד דזריק לא הוי פיגול דלטעמיה נמי גבי תודה לא הוי פיגול עד דזריק אלא נמי קשיא ליה הא דמאי קדש הלחם דקאמר לאו לחיובי במעילה אע״ג דהשתא הוי פיגול גמור אלמא פיגול מביא לידי מעילה: לא מאי קדש הלחם ליפסל. קדש דבעי שרפה אבל לא למעילה וכדרב גידל: לימא מסייע ליה. לרב גידל הפיגול לעולם מועלין בו לאו אף על גב דאיזדריק דם לשם פיגול והיינו כרב גידל דקאמר פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קתני לעולם מועלין בו בדלא זרק הדם מיירי ולא מסייע ליה: אי הכי. מאי למימרא פשיטא דכי לא זרק מועלין בו: אלא לעולם בדזרק מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי תניא הדא דלעולם מועלין בו ואפילו לאחר זריקה בעולה מיירי דלגבוה היא כולה דאין בה היתר לכהנים ולא בחטאת ואשם: לעולם בחטאת

שיטה מקובצת

א] קתני עלה אם. גליון אע״ג דהוי מדברי אמוראי קאמר הכי ואין זה סוגית התלמוד אלא לפי שלומד הדין כדרך התנאים מקו״ח גרסינן והא קתני. כך מצאתי בגליון ספר ישן נושן ובקצת ספרים מדויקים גרסי׳ והא עלה קאמר: ב] עירוב מחשבות אות י׳ נמחק: ג] מילתא למפרע אי: ד] אי הכי גבי תודה נמי עד דזריק. גליון פי׳ כיון שהטעם הוי משום דאיגלאי מילתא גבי תודה נמי נימא דלא קדש הלחם דלבסוף כי איקבע הפיגול בזריקה איגלאי מילתא שהוקבע הפיגול משעת שחיטה: ה] דזריק. ס״א אלא מאי קדש הלחם לאו לחיוביה במעילה אלא ליפסול: ו] אלא מאי קדש הלחם. גליון כלומר מאי קדש הלחם דקאמר לאו למימרא דקדיש משעת שחיטה ומועלין בו ואמאי כיון דלבסוף נקבע הפיגול בזריקה איגלאי מילתא שהוקבע הפיגול משעת שחיטה ואלא מאי קדש הלחם סיומא דקושיא היא ומשני מאי קדש הלחם לענין שריפה ולא לקבוע לידי מעילה. ע״כ בגליון ספר ישן נושן. גליון אחר אי הכי גבי תודה נמי לכי זריק. פי׳ דקס״ד דהא דאמר קדש הלחם היינו לענין לאחיוביה מעילה והכי פריך נהי נמי דעיקר פיגול לא מקבע אלא בזריקה מיהו מ״מ נימא דלכי זריק איגלאי מילתא למפרע שחל הפיגול משעת שחיטה כדאמרינן גבי סימן ראשון וסימן שני א) לענין לחייב על הלחם מעילה וא״כ קשיא לרב גידל דאמר אין זריקת פיגול מביא לידי מעילה בקדשים קלים ומשני ודאי הא דקתני קדש הלחם לאו לאחיובי במעילה קאמר אלא דוקא דלא הוי כחולין ובעי שריפה ע״כ מצאתי בגליון: ז] חשוב מתקבל כלומר אם אינו חשוב בהאי: ח] גמור לומר דכיון: ט] אמר לך רב: י] אלא. גליון אלא הא נמי פיגול דקמיצה הוי התחלת פיגול אבל לא הוי פיגול [אלא עד דעביד] בכולהו העבודות. לשון הר״א: יא] תיבת וכו׳ נמחק: יב] מחלוקת בשתי עבודות דר״י תיבת וכו׳ נמחק: יג] בו. גליון דמתני׳ היא קדשי קדשים קודם זריקה מועלין בהם. הרא״ש ז״ל: יד] ואשם אי בעולה פשיטא לעולם והד״א: טו] למימרא דמתניתין היא דבכל העולה מועלין בין לפני זריקה בין לאחר זריקה: טז] סיומא דמילתא דלעיל: יז] אינו מקבל בפנים: יח] ע״כ פקע פיגול: יט] הוי והרי לא קרבו מתיריו וא״כ: כ] ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן פסול תיבת לאו נמחק: כא] ורבנן במפגלין בחצי: כב] אלמא שחל הפיגול: כג] כלומר מ״מ בשעת זריקה איגלאי: כד] וא״כ הכא הדק״ל אמאי: כה] לא א״נ כדפרישית לעיל בשמעתא קמייתא דפשיטא הוא דגבי פיגול כיון דאם עלו לא ירדו דלא הוי כמאן דחנקינהו: כו] וסלקא דעתין אות ד׳ נמחק: כז] סייעתא ממש להדיא: כח] ודאי דסיפא הוא מסייע: כט] לאו דוקא עביד בידים אלא: ל] ליה דלעולם אימא לך דמיירי:

א) נראה דצ״ל ואעפ״כ חייב על הלחם משום מעילה וקשיא וכו׳.

SHAS MOZNAIM